

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Tanulás a papságban

Amennyiben szorgalmasak és engedelmesek lesztek a papságban, lelki tudás kincsei fognak kiáradni rátok.

Hálás vagyok, hogy együtt lehetek veletek, Isten papságával, ezen a gyűlésen. Számos különböző helyen gyűltünk össze ma este, és a papsági szolgálatunk különböző szakaszaiban járunk. Ám eltérő körülményeink ellenére van egy dolog, amelyre mindannyiunknak szüksége van. Ez pedig az, hogy megtanuljuk feladatainkat a papságban, és erősöd-jünk abban a hatalomban, amely által elvégezhetjük őket.

Diakónusként erős vágyat éreztem erre. New Jersey-ben az egyház egy apró gyülekezetéhez tartoztunk, az Egyesült Államok keleti partján. Én voltam az egyetlen diakónus a gyülekezetben – nem csak az egyetlen, aki járt, hanem az egyetlen papíron is. A bátyám, Ted volt az egyetlen tanító. Ő is itt van ma este.

Még diakónus voltam, amikor a családom Utahba költözött. Ott három csodálatos dologra bukkantam, amely meggyorsította fejlődésemet a papságban. Az első az elnök volt, aki tudta, hogyan tanácskozzon kvóruma tagjaival. A második a Jézus Krisztusba vetett hatalmas hit volt, amely arra a nagyszerű szeretetre ösztönöz, amelyről hallottunk ma – az egymás iránti szeretetre. A harmadik pedig az a közös meggyőződés volt, hogy a papságunk mindenek feletti célja

az, hogy az emberek szabadulásáért dolgozzunk.

Nem a jól megszervezett egyházközség jelentette a különbséget. Amit abban az egyházközségben találtam, azt bárhol lehetséges elérni, az egyház akármelyik egységéhez is tartoztok.

E három dolog talán olyannyira része már a papságban szerzett tapasztalataitoknak, hogy eddig fel sem tűntek nektek. Mások viszont lehet, hogy olyannyira nem érzik a fejlődés szükségességét, hogy e segítségek teljesen láthatatlanok számukra. Akárhogy is, én azért imádkozom, hogy a Lélek segítsen nekem ezeket világossá és vonzóvá tenni számotokra.

Abból a célból szeretnék e három dologról beszélni, melyek segítenek a papságban való fejlődésben, hogy arra indítsalak benneteket, hogy értékeljétek és használjátok azokat. Ha ezt teszitek, szolgálatotok jó irányba fog változni. És ha felmagasztaljátok azt, papsági szolgálatotok több áldást fog hozni Mennyei Atyánk gyermekeinek, mint amennyit jelenleg el tudtok képzelni.

Az első dologra akkor bukkantam rá, amikor üdvözöltek engem a papok kvórumában, melynek a püspök volt az elnöke. Lehet, hogy apró, említésre sem méltó dolognak tűnik számotokra, ám ott a papság hatalmának

olyan érzését tapasztaltam meg, amely örökre megváltoztatta a papságban végzett szolgálomat. Azzal kezdődött, ahogy a püspök vezetett bennünket.

Számomra olybá tűnt, hogy úgy fogadta a fiatal papok véleményét, mintha mi lettünk volna a világ legbölcsebb férfiai. Megvárta, amíg mindenki elmondta a gondolatait, aki beszélni akart. Figyelmesen végighallgatott minket. Amikor pedig eldöntötte, mi történjen, úgy tűnt, a Lélek számára és számunkra is megerősítette a döntést.

Most már látom, hogy akkor megtapasztaltam, mit jelent az a szentírás, mely kijelenti, hogy az elnök tanácskozzon a kvóruma tagjaival.¹ Aztán évekkel később, amikor én voltam a püspök, mind én, mind pedig a papsági kvórumom tagjai sokat tanultunk abból, amit fiatal papként akkor tanultam.

Húsz évre rá püspökként lehetőségem volt megfigyelni a tanács működésének hatékonyságát, nem csupán a gyülekezeti házban, hanem a hegyekben is. Egy szombati tevékenység alkalmával kvórumunk egyik tagja eltévedt az erdőben az éjszaka folyamán. Amennyire tudtuk, egyedül volt, meleg ruha, élelem és fedél nélkül. Megpróbáltuk megtalálni őt, de sikertelenül.

Arra emlékszem, hogy a papok kvóruma és én együtt imádkoztunk érte, majd megkértem mindegyiküket, hogy mondják el a gondolataikat. Figyelmesen hallgattam őket, és úgy éreztem, ők is figyelmesen hallgatják egymást. Nem sokkal később békés érzés kerített hatalmába minket. Éreztem, hogy kvórumunk elveszett tagja biztonságos és száraz helyen van.

Világosan láttam, hogy a kvórumunk mit tegyen, és mit ne tegyen. Amikor azok az emberek, akik megtalálták őt, leírták a helyet az erdőben,

ahol meghúzódott, úgy éreztem, felismerem. A nagyobb csoda azonban számomra abban rejlett, hogy az egy-
eséges papsági tanács Jézus Krisztusba
vetett hite kinyilatkoztatást eredmé-
nyezett a papsági kulcsokkal rendel-
kező személynek. Aznap mindannyian
növekedtünk a papság hatalmában.

A fokozott tanuláshoz szükséges
második kucsfontosságú dolog a
hatalmas hitből fakadó egymás iránt
érezett szeretet. Nem tudom, melyik
követi a másikat, de úgy tűnik, mindig
mindkettő jelen van, amikor alapos és
gyors tanulás történik a papságban.
Joseph Smith a példáján keresztül
tanított minket erről.

Az egyház eme adományozási
korszakának korai szakaszában azt a
parancsot kapta az Úrtól, hogy növelje

a papság erejét. Iskolákat kellett létre-
hozni a papságviselők számára. Az
Úr megkövetelte, hogy szeretet legyen
a tanítók és a tanításban részesülők
között. Az Úr szavai a következők
voltak a papsági tanulás helyének
létrehozásáról, valamint arról, hogy
az mit jelent azok számára, akik ott
tanulnak:

„Szerveződjetek; ...alapíts[átok]
meg... a tanulás házát..., a rend
házát...

Jelöljete ki magatok között egy ta-
nítót, és ne legyen mindenki egyszerre
szóvivő, inkább egyszerre egy valaki
beszéljen, és mindenki hallgassa a
beszédét, hogy miután mindannyian
szóltak, mindenki épülhessen min-
denki által, és hogy minden embernek
egyenlően lehessen kiváltsága.”²

Az Úr leírja azt, aminek már tanúi
voltunk, azaz a papsági tanács vagy
osztály erejét a Lélek általi kinyilatkoz-
tatás elnyerésében. A kinyilatkoztatás
az egyetlen mód, amely által meg-
tudhatjuk, hogy Jézus a Krisztus. E
hatalmas hit az első fok azon a létrán,
melyet az evangélium tantételeinek
megtanulása során megmászunk.

A Tan és a szövetségek 88. szaka-
szának 123. és 124. versében az Úr
kihangsúlyozza az egymás iránti szere-
tetet, valamint azt, hogy ne keressünk
hibát másokban. Mindenki szövetség
által léphetett be az Úr prófétája által
megalapított papsági iskolába, mely
során felemelt kézzel fogadták, hogy
„barátok és testvérek lesz[nek]... a
szeretet kötelékeiben”³.

Ma már nem követjük ezt a gyakor-
latot, ám mindenhol, ahol figyelemre
méltó tanulásnak voltam tanúja a
papságban, ott jelen voltak a szeretet
eme kötelékei. Ismét elmondom, hogy
ezt láttam már mind az evangéliumi
igazságok megtanulása indítékaként,
mind pedig a következményeként. A
szeretet meghívja a Szentlelket, hogy
legyen jelen és erősítse meg az igaz-
ságot. Az isteni igazságok megtanu-
lásából fakadó öröm pedig szeretetet
támaszt azon emberek szívében, akik
osztottak a tanulás élményében.

Ennek a fordítottja is igaz. A
viszálykodás és az irigység megaka-
dályozza a Szentlelket abban, hogy
tanítson minket, illetve minket is
meggátol abban, hogy világosságban
és igazságban részesüljünk. Az ebből
elkerülhetetlenül következő csalo-
dottság pedig elveti a még nagyobb
viszály és hibakeresés magját azokban,
akik számítottak a tanulás élményére,
ám nem kapták meg.

Azok a papságviselők, akik jól
tudnak együtt tanulni, mindig nagy
béketeremtőknek bizonyulnak ezek
között az emberek között. Ezt a

béketeremtést látjátok a papsági órákon és a tanácsokon. Ez egy ajándék, amely által segítenek közös nevezőre jutniuk azoknak, akiknek nézeteltéréseik vannak. Ez a béketeremtő ajándéka, hogy segíthet meglátni az embereknek, hogy amit valaki mondott, az nem helyesbítés, hanem kiegészítés volt.

Ha megvan bennünk Krisztus tiszta szeretete, valamint a vágy arra, hogy béketeremtők legyünk, akkor lehetőségünk lesz egységet teremteni a papsági tanácsokban és az osztályokban. Ehhez türelemre és alázatra lesz szükség, ám tanúja voltam ennek még olyan alkalmakkor is, amikor bonyolult ügyekről volt szó, és a tanácsokban vagy osztályokban lévő emberek teljesen különböző háttérrel rendelkeztek.

A papságviselők képesek felemelkedni az Úr által meghatározott magasztos mércéhez a kvórumokban történő döntéshozatalban. Képesek rá, ha erős hit és szeretet van közöttük, és nincs viszálykodás. Íme az Úr követelménye ahhoz, hogy jóváhagyja a döntéseinket: „És minden döntés, amelyet e kvórumok bármelyike hoz, annak egybehangzó hangjával történjen; vagyis az adott kvórumban minden egyes tag értsen egyet annak döntéseivel ahhoz, hogy döntéseiknek egymáshoz képest ugyanolyan ereje vagy érvénye legyen”⁴.

A harmadik segítség a papságban

történő tanuláshoz abból a közös meggyőződésből fakad, hogy az Úr miért áld meg minket és bízza ránk az Ő papságának viselését és gyakorlását. Azért, hogy az emberek szabadulásáért dolgozzunk. E közös meggyőződés egységet teremt a kvórumokban. Az erről való tanulást kezdetjük a szentírásbeli feljegyzéssel, amely arról ír, hogy lélekfiakként már születésünk előtt felkészítettek bennünket a papság viselésének e ritka kiváltságára.

Az Úr a következőket mondta azokról, akikre hatalmas papsági felelősség hárul ebben az életben: „Még mielőtt megszülettek volna, sokan másokkal együtt részesültek első oktatásukban a lelkek világában, és felkészültek arra, hogy előjöjjenek az Úr által jónak látott időben, és dolgozzanak szőlőskertjében az emberek lelkének megszabadulásáért.”⁵

A papság viselőiként abban a szent feladatban osztozunk, hogy az emberek lelkének megszabadulásáért dolgozzunk. Többet kell tennünk annál, mint csupán megtanulni, hogy ez a feladatunk. Olyan mélyen el kell ültetnünk a szívünkben, hogy se az ifjúkorrall járó számos kötelezettség, se az idősebb korrall járó későbbi kihívások ne tudjanak eltéríteni bennünket ettől a céltól.

Nemrég meglátogattam egy főpapot az otthonában. Már nem tud eljární a kvórumgyűléseinkre. Egyedül él. Gyönyörű felesége elhunyt, a gyermekei

pedig az otthonától távol élnek. Az idő és a betegség korlátokat szabott a szolgálatának. Még mindig súlyt emel, hogy megőrizzen valamit az egykor hatalmas erejéből.

Amikor beléptem a házába, a járőkerete segítségével felállt, hogy üdvözljön engem. Megkért, hogy üljek a mellette lévő székre. Jót beszélgettünk a papságban szerzett boldog kapcsolatainkról.

Ekkor felindultan ezt kérdezte tőlem: „Miért élek még mindig? Miért vagyok még mindig itt? Semmire nem vagyok képes.”

Elmondtam neki, hogy értem bizony éppen tesz valamit. Feleltem engem a hitével és a szeretetével. Még e rövid találkozás alatt is arra indított, hogy jobb akarjak lenni. Azon eltökéltségről mutatott példája, hogy valami olyat tudjon tenni, ami számít, arra ösztönzött engem, hogy megpróbáljak még jobban szolgálni másokat és az Urat.

Szomorú hangjából és tekintetéből azonban éreztem, hogy nem válaszoltam meg a kérdését. Még mindig azon tűnődött, vajon Isten miért hagyja élni, amikor a szolgálatra való képessége ennyire korlátozott.

Az ő szokásos nagylelkű módján megköszönte, hogy eljöttem meglátogatni. Amikor felálltam, hogy elmenjek, belépett egy másik szobából az ápolója, aki mindennap eljön hozzá néhány órára. Személyes beszélgetéseink során barátom beszélt róla egy keveset. Elmondtam, hogy nagyszerű asszony. Életének legnagyobb részét utolsó napi szentek között élte le, ám még mindig nem volt az egyház tagja.

A hölgy odasétált, hogy kikísérjen engem. Barátom rámutatott, majd mosolyogva ezt mondta: „Látod, még erre sem vagyok képes. Megpróbáltam rávenni, hogy keresztkeljedjen meg az egyházba, de nem jött össze.” A

nő visszamosolygott ránk, én pedig kísértálmam az ajtón, és elindultam a közelben lévő otthonom felé.

Ekkor rájöttem, hogy a válaszokat a kérdéseire már réges-régen elültette a szívében. E derék főpap megpróbálta elvégezni a feladatát, melyet a papságban töltött évtizedek során tanult.

Tudta, hogy az a fiatal nő egyetlen módon részesülhet a Jézus Krisztus evangéliumán keresztüli szabadulás áldásában – ha szövetséget köt a keresztség által. A szövetségekről tanult minden egyes kvórum minden egyes elnökétől, a diakónusoktól a főpapokig.

Emlékezett rá, és érezte saját esküjét és szövetségét a papságban. Még mindig aszerint élt.

A Szabadító tanúja és misszionáriusa volt, bárhová is sodorta az élet. Már ott volt a szívében. Barátom szívének vágya az volt, hogy a szövegségek betartása által Jézus Krisztus engesztelésén keresztül megváltozzon annak a fiatal nőnek a szíve.

A papság iskolájában eltöltött ideje ebben az életben viszonylag rövid lesz az örökkévalósághoz képest. Ám e rövid idő alatt is mesterien elsajátította az örökkévaló tananyagot. Örök értékkel bíró papsági leckéket fog tudni magával vinni, akárhová is hívja az Úr.

Nem csupán vágyatok kell rá, hogy megtanuljátok a papsági leckéteket ebben az életben, hanem optimistán meg is kell látnotok, hogy mire vagytok képesek. Néhányan bekorlátozzuk az elménkben a lehetőségeinket arra nézve, hogy megtanuljuk mindazt, amit az Úr elvár tőlünk az Ő szolgálatában.

Az 1840-es évek elején egy fiatal ember elhagyta kicsiny walesi faluját, hallotta Isten apostolait, és csatlakozott Isten királyságához a földön. Áthajózott a szentekkel Amerikába, és átvázeltett egy ökrös szekeret a

síkságon. A Brigham Young után induló csapat tagjaként érkezett meg ebbe a völgybe. Papsági szolgálatához tartozott, hogy megtisztítsa és feltörje a földet egy farmon.

Fillérekért eladta a birtokot, hogy missziót szolgáljon az Úrnak, és a jelenlegi Nevada területén, a pusztában őrizze a juhokat. Onnan elhívták egy másik misszióba az óceánon túlra, ugyanabba a faluba, ahonnan nincsen elindult, hogy kövesse az Urat.

Mindeközben megtalálta a módját, hogy együtt tanuljon papságviselő testvéreivel. Bátor misszionáriusként elgyalogolt Walesben egy férfi nyaralójához, akit négyszer választottak meg Anglia miniszterelnökévé, hogy felajánlja neki Jézus Krisztus evangéliumát.

Az a nagyszerű ember beengedte őt a házába. Az Eton magániskolában végzett, majd pedig az Oxfordi Egyetemen szerzett diplomát. A misszionárius beszélt neki az ember eredetéről, Jézus Krisztus központi szerepéről a világ történelmében, sőt még a nemzetek sorsáról is.

A beszélgetésük végén a házigazda elutasította a felkérést, hogy megkeresztelkedjen. Amikor azonban elváltak egymástól, a világ egyik nagyszerű hatalmának a vezetője ezt kérdezte ettől az alázatos misszionáriustól: „Hol

végezte a tanulmányait?” Mire ő így válaszolt: „Isten papságában.”

Talán elgondolkodtatok már azon, mennyivel jobb lenne az életetek, ha felvettek volna benneteket egy bizonyos kiváló iskolába. Azért imádkozom, hogy meglássátok Isten irántatok érzett szeretetének nagyságát, valamint a lehetőséget, hogy beiratkozzatok az Ő papsági iskolájába.

Amennyiben szorgalmasak és engedelmesek lesztek a papságban, lelki tudás kincsei fognak kiáradni rátok. Meg fog növekedni az erőtök, hogy ellen tudjatok állni a gonosznak, és hirdetni tudjátok a szabaduláshoz vezető igazságot. Örömmel letek azok boldogságában, akiket a felmagasztosulás felé vezettek. Az otthonotok a tanulás helye lesz.

Bizonyúságot teszem arról, hogy a papság kulcsai vissza lettek állítva. Thomas S. Monson elnök birtokolja és használja azokat a kulcsokat. Isten él, és tökéletesen ismer benneteket. Jézus Krisztus él. Kiválasztottak benneteket erre a kiváltságra, hogy viseljétek a szent papságot. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 107:87.
2. Tan és a szövetségek 88:119, 122.
3. Tan és a szövetségek 88:133.
4. Tan és a szövetségek 107:27.
5. Tan és a szövetségek 138:56.

